

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Omgevingsrecht.....	2
Wabo	2
Waterwet.....	8
Ambtenarenrecht	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	10
Sociale zekerheid overig.....	10
Bestuursrecht overig.....	11
Algemene verordening gegevensbescherming	11
Studiefinanciering	12
Vreemdelingenrecht.....	12
Asiel.....	12
Richtlijnen en verordeningen	13
Toezicht en vrijheidsontneming	14
Vreemdelingenbewaring	16

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 762

MK ABRS, 20-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3555](#)

college van burgemeester en wethouders van het Hogeland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder i

Wet milieubeheer 7.17 lid 1, 7.20a

Besluit omgevingsrecht 5.13a, 5.13b

WABO-milieu. Omgevingsvergunning beperkte milieutoets (hierna: OBM)

MILIEUEFFECTRAPPORT (MER). I.c. mocht het college zich op het standpunt stellen dat eventuele gezondheidsrisico's voor de omwonenden van de veehouderij geen aanleiding geven dat een MER moet worden gemaakt, aangezien algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over die gezondheidsrisico's ontbreken. Het bestaan van enkel een indicatie dat zich gezondheidseffecten kunnen voordoen, is onvoldoende voor het oordeel dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen MER hoeft te worden gemaakt. VERGUNNINGVOORSCHRIFTEN. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 13 november 2019 inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2019:3820](#). Het college komt in zijn m.e.r.-beoordeling tot de conclusie dat uitgesloten kan worden dat de activiteit belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben. Die conclusie is niet afhankelijk van de omstandigheid dat bepaalde in de aanmeldingsnotitie beschreven maatregelen worden genomen. Gelet hierop is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 7.20a, zodat het college er terecht van is uitgegaan dat het geen voorschriften kon verbinden aan de OBM.

Besluit waarbij het college een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) verleend voor de omzetting van een melkrundveehouderij in een veehouderij voor het houden van vrouwelijk jongvee en geiten

Milieu-effectrapport nodig?

4. Kannes betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de gezondheidsrisico's van een geitenhouderij voor omwonenden daarvan, aanleiding hadden moeten zijn voor het maken van een MER. [...]

4.1. Een OBM zoals hier aan de orde, moet op grond van artikel 5.13b, eerste lid, van het Bor worden geweigerd als het bevoegd gezag op grond van artikel 7.17, eerste lid, van de Wet milieubeheer heeft besloten dat een MER moet worden gemaakt. Op grond van artikel 7.17, eerste lid van de Wet milieubeheer neemt het bevoegd gezag een besluit over de vraag of voor de activiteit, vanwege de belangrijke nadelige gevolgen die zij voor het milieu kan hebben, een MER moet worden gemaakt.

In dit geval heeft het college de omgevingsvergunning verleend en zich, onder verwijzing naar de aanmeldingsnotitie van Rombou, op het standpunt gesteld dat geen MER hoeft te worden gemaakt, omdat de aangevraagde wijziging van de veehouderij geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben. Daarbij heeft het college overwogen dat er geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten bekend zijn waaruit blijkt dat de geitenhouderij zodanige risico's voor de volksgezondheid heeft dat daarom een MER moet worden gemaakt.

4.2. Volgens de rechtbank volgt uit diverse rapporten dat er een indicatie bestaat dat er sprake kan zijn van gezondheidseffecten voor omwonenden van een geitenhouderij. Volgens de rechtbank had deze indicatie het college aanleiding moeten geven om een MER te verlangen. Ter vergelijking verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de Afdeling van 25 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2496](#). De diverse rapporten die de rechtbank bedoelt, zijn de VGO-rapporten, waar ook Kannes in haar betoog naar verwijst, het rapport "Veehouderij en Gezondheid Omwonenden III, Longontsteking in de nabijheid van geiten- en pluimveehouderijen in Gelderland, Overijssel en Utrecht" van november 2019 (VGO-rapport III 2019) en een algemeen advies van 29 april 2019 van de GGD Groningen, waarin de GGD betrokken overheidsorganen adviseert om terughoudend te zijn met de uitbreiding en nieuwvestiging van geitenhouderijen nabij gevoelige bestemmingen zoals bijvoorbeeld woningen, scholen en zorgcentra.

4.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in onder meer de uitspraken van 17 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1301](#), en van 23 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:581](#), bevatten de VGO-rapporten I, II en III 2018 geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over de oorzaak van gezondheidsrisico's bij omwonenden van geitenhouderijen. Uit deze rapporten volgt dat er weliswaar een verhoogde kans op longontsteking bestaat bij mensen die in de nabijheid van een geitenhouderij wonen, maar niet wat de oorzaak daarvan is. In het VGO-rapport II staat uitdrukkelijk dat gezien de onzekerheden rondom de oorzaken van het verhoogde risico op longontsteking rondom geitenbedrijven eerst meer onderzoek nodig is alvorens gerichte bedrijfsmaatregelen kunnen worden geadviseerd. In het VGO-rapport III 2018 wordt geconcludeerd dat er geen causaal verband is te vinden tussen longontsteking en geitenhouderijen in de omgeving.

In het VGO-rapport III 2019 wordt geconcludeerd dat de associatie tussen wonen in de nabijheid van een geitenhouderij en longontsteking in Gelderland, Overijssel en Utrecht in het algemeen niet afwijkt van de eerder gevonden associatie in Noord-Brabant en Limburg en dat het daarom aannemelijk is dat deze associaties ook worden gevonden in andere provincies met geitenhouderijen. Vervolgens staat er dat dit onderzoek geen informatie oplevert over de oorzaak die dit verband verklaart en dat andere deelonderzoeken meer inzicht moeten geven in de oorzaken van de verhoogde incidentie van longontsteking bij omwonenden van geitenhouderijen. Ook dit rapport bevat geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over de oorzaak van gezondheidsrisico's bij omwonenden van geitenhouderijen.

Dergelijke inzichten volgen tot slot ook niet uit het advies van de GGD Groningen van 29 april 2019. In dit één pagina tellende advies staat slechts dat er binnen een straal van 2 km rondom geitenhouderijen een verhoogd risico op longontsteking is aangetoond, dat de oorzaak daarvan nog onduidelijk is en dat er vervolgonderzoek loopt om de mogelijke oorzaak te achterhalen. Op basis daarvan wordt het advies gegeven om uit voorzorg terughoudend te zijn met de nieuwvestiging van geitenhouderijen nabij gevoelige bestemmingen.

Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, mocht het college zich op het standpunt stellen dat eventuele gezondheidsrisico's voor de omwonenden van de veehouderij geen aanleiding geven dat een MER moet worden gemaakt, aangezien algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over die gezondheidsrisico's ontbreken. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de indicatie dat zich gezondheidseffecten kunnen voordoen, het college aanleiding had moeten geven om een MER te verlangen. Het bestaan van enkel een indicatie dat zich gezondheidseffecten kunnen voordoen, is onvoldoende voor het oordeel dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen MER hoeft te worden gemaakt.

De rechtbank is er ook ten onrechte van uitgegaan dat de uitspraak van de Afdeling van 25 juli 2018 vergelijkbaar is met de situatie die in deze procedure aan de orde is. In die uitspraak over de omschakeling naar een pluimveehouderij heeft de Afdeling geoordeeld dat het bevoegd gezag met het oog op de gevolgen van de emissie van endotoxinen, gezien de specifieke kenmerken van het aangevraagde project en de omgeving, kon besluiten dat een MER moest worden gemaakt. In die zaak had het bevoegd gezag zich op basis van het VGO-rapport I en het rapport "Emissies van endotoxinen uit de veehouderij: emissiemetingen en verspreidingsmodellering" van Wageningen University & Research op het standpunt gesteld dat het om een risicovol bedrijf ging wat betreft de gevolgen van emissies van endotoxinen. Verder werd volgens het bevoegd gezag niet voldaan aan afstanden die werden aanbevolen in de "Notitie handelingsperspectieven Veehouderij en Volksgezondheid, endotoxine toetsingskader 1.0" van het Bestuurlijk Platform Omgevingsrecht. Volgens het bevoegd gezag volgde hieruit dat sprake kon zijn van belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu. Daarom had het bevoegd gezag besloten dat een MER moest worden gemaakt en had het de gevraagde OBM geweigerd. Het oordeel van de Afdeling in die zaak, dat het bevoegd gezag in dat geval mocht besluiten dat een MER moest worden gemaakt, betekent niet dat het bevoegd gezag dat in die situatie ook had moeten besluiten. Uit die uitspraak kan dan ook niet worden afgeleid dat het college in de situatie die in deze procedure aan de orde is, had moeten besluiten dat een MER moet worden gemaakt.

Het betoog slaagt. [...]

Vergunningvoorschriften

6. Kannes betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat aan de OBM geen voorschriften konden worden verbonden. Daarbij voert zij aan dat op grond van artikel 5.13a van het Bor geen voorschriften kunnen worden verbonden aan de OBM. [...]

6.2. De rechtbank heeft onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 13 november 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3820](#), overwogen dat het verbinden van voorschriften aan een OBM alleen mogelijk is indien die voorschriften zijn te herleiden tot de aanmeldingsnotitie. Vervolgens overweegt de rechtbank dat uit de aanmeldingsnotitie van Rombou een algemeen verhaal over gezondheidsrisico's bij geitenhouderijen valt af te leiden, terwijl het in dit geval gaat om de omschakeling naar een melkgeitenhouderij waarbij één van de stallen op zeer korte afstand van de woning van [appellant sub 2] komt te liggen. Daaruit volgt volgens de rechtbank dat het college ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat aan deze OBM geen voorschriften konden worden verbonden.

6.3. In de uitspraak van 13 november 2019 wordt de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.20a van de Wet milieubeheer (Kamerstukken II 2015-2016, 34 287, nr. 3, onderdeel H, blz. 26) aangehaald waarin staat dat als naar aanleiding van de m.e.r.-beoordeling is beslist dat er geen MER hoeft te worden gemaakt mits er bepaalde maatregelen worden uitgevoerd, er met betrekking tot die maatregelen op grond van artikel 7.20a wel voorschriften aan de OBM kunnen worden verbonden. Dat is in afwijking van het bepaalde in artikel 5.13a van het Bor. De Afdeling heeft vervolgens overwogen dat met artikel 7.20a is beoogd om enkel die maatregelen als voorschrift aan de OBM te verbinden die in de mededeling als bedoeld in artikel 7.16, eerste lid, van de Wet milieubeheer zijn genoemd. Die mededeling is in dit geval de aanmeldingsnotitie van Rombou. Op grond van het vierde lid van artikel 7.16 kan degene die de activiteit wil ondernemen bij die mededeling een beschrijving verstrekken van de kenmerken van de voorgenomen activiteit en van de geplande maatregelen om waarschijnlijke belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu te vermijden of te voorkomen.

Het voorgaande betekent in dit geval dat het college enkel voorschriften aan de OBM kon verbinden als er in de aanmeldingsnotitie van Rombou maatregelen worden beschreven die Kannes van plan is te nemen om waarschijnlijke belangrijke gevolgen voor het milieu te vermijden of te voorkomen én als het voor het standpunt van het college dat geen MER hoeft te worden gemaakt, van belang was dat die maatregelen worden genomen. In dat geval kon het college op grond van artikel 7.20a enkel die maatregelen als voorschrift aan de OBM verbinden en moest het dat ook doen.

In de aanmeldingsnotitie van Rombou en de bijlagen daarbij zijn geen maatregelen ter voorkoming of beperking van gezondheidsrisico's beschreven. Ter beperking van andere milieugevolgen zijn wel maatregelen beschreven die Kannes van plan is te nemen, maar die zijn niet van belang geweest voor het besluit van het college dat geen MER hoeft te worden gemaakt. In de aanmeldingsnotitie wordt geconcludeerd dat samengevat kan worden gesteld dat de aspecten geur, ammoniak, luchtkwaliteit, natuur en volksgezondheid relevante aspecten zijn en dat uit de informatie uit de bijlagen blijkt dat deze aspecten geen probleem vormen voor het voorliggende project. Het college komt in zijn m.e.r.-beoordeling tot de conclusie dat uitgesloten kan worden dat de activiteit belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben. Die conclusie is niet afhankelijk van de omstandigheid dat bepaalde in de aanmeldingsnotitie beschreven maatregelen worden genomen. Gelet hierop is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 7.20a, zodat het college er terecht van is uitgegaan dat het geen voorschriften kon verbinden aan de OBM. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend.

Het betoog slaagt. [...]

JnB 2023, 763

MK Rechtbank Noord-Nederland, 13-09-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:3823](#)

college van gedeputeerde staten van Groningen, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.14, 2.22 lid 5

Besluit omgevingsrecht 5.4 lid 1

Richtlijn Industriële Emissies

WABO-milieu. Revisievergunning voor energiecentrale. I.c. wordt geoordeeld dat het in artikel 2.14 van de Wabo opgenomen beoordelingskader voor de omgevingsvergunning milieu zich niet expliciet verzet tegen de mogelijkheid voor het bevoegd gezag om een vergunning te verlenen met strengere emissiegrenswaarden dan in de aanvraag zijn opgenomen, ook niet als de aangevraagde waarden vallen binnen de BBT-range van een BBT-conclusie.

Besluit waarbij verweerder, onder weerlegging van de door eiseres ingediende zienswijze, aan eiseres een omgevingsvergunning milieu (revisie) onder voorschriften ingevolge de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) verleend voor de exploitatie van de energiecentrale in de Eemshaven. [...]

Emissiegrenswaarden

Wettelijke bevoegdheid

6. Partijen worden allereerst verdeeld gehouden door de vraag of aan verweerder de bevoegdheid toekomt om strengere emissiegrenswaarden op te leggen aan de inrichting van eiseres, ondanks het feit dat de aangevraagde emissiegrenswaarden binnen de range van de met de toepassing van beste beschikbare technieken geassocieerde emissies (hierna: de BBT-range) zijn gelegen.

Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

6.1. Eiseres betoogt dat verweerder de omgevingsvergunning op een onjuist toetsingskader voor de toepassing van beste beschikbare technieken (hierna: de BBT) heeft gebaseerd. In de visie van eiseres komt verweerder op basis van dit onjuiste toetsingskader ten onrechte tot een onredelijke aanscherping van enkele emissiegrenswaarden (ten opzichte van de aangevraagde emissiegrenswaarden die al scherper zijn dan de grenswaarden uit het Activiteitenbesluit). [...]

6.3. In artikel 2.14 van de Wabo is het toetsingskader opgenomen voor het beoordelen van een aanvraag om omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo. Daarin wordt een onderscheid gemaakt tussen elementen die bij de beslissing op de aanvraag moeten worden betrokken (eerste lid onder a), elementen waarmee rekening gehouden moet worden (eerste lid onder b), elementen die in acht genomen moeten worden (eerste lid onder c) en milieukwaliteitseisen die betrokken moeten worden (eerste lid onder d). Ten aanzien van de aspecten waarmee het bevoegde gezag rekening moet houden, kan gemotiveerd worden afgeweken. Voor de aspecten die in acht moeten worden genomen, is afwijken niet toegestaan (Memorie van Toelichting (MVT), Kamerstukken II 2006/07, 30 844, nr. 3, p. 106).

Op grond van artikel 2.14, derde lid, van de Wabo kan de omgevingsvergunning slechts worden geweigerd in het belang van het milieu. Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRvS), onder meer kenbaar uit [ECLI:NL:RVS:2022:556](#), volgt dat het bevoegd gezag beoordelingsruimte heeft bij de vraag wat in het belang van de bescherming van het milieu nodig is. Verweerder moet in het kader van artikel 2.14, derde lid, van de Wabo nagaan of het belang van de bescherming van het milieu eraan in de weg staat dat de omgevingsvergunning wordt verleend. Dit betekent dat het aan het bevoegd gezag is de belangen te benoemen die zich verzetten tegen het toelaten van de aangevraagde milieuvrijheid. Uit vaste jurisprudentie van de AbRvS, onder meer kenbaar uit [ECLI:NL:RVS:2014:3009](#), volgt dat bij de vraag of milieubelangen zich verzetten tegen vergunningverlening, het bevoegd gezag gebruik kan maken van informatie uit documenten zoals een oplegnotitie of het provinciale milieubeleid.

Op grond van artikel 2.14, eerste lid, aanhef en onder c, ten eerste, van de Wabo dient verweerder de BBT in acht te nemen bij de beoordeling van de aanvraag om omgevingsvergunning. Gelet op de verplichting tot inachtneming dat in de inrichting de BBT worden toegepast, moet de omgevingsvergunning worden geweigerd indien de BBT niet worden toegepast (MVT, Kamerstukken II, 2006/07, 30 844, nr. 3, p. 106).

Artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo bepaalt dat als er algemeen verbindende voorschriften gelden, in de vergunning alleen voorschriften kunnen worden opgenomen die daarvan afwijken voor zover die algemeen verbindende voorschriften de afwijking toelaten.

Op grond van artikel 5.4, eerste lid, van het Besluit omgevingsrecht (Bor) houdt het bevoegd gezag bij de bepaling van de voor een inrichting in aanmerking komende BBT rekening met BBT-conclusies en bij ministeriele regeling aangewezen informatiedocumenten over BBT. Met het begrip 'rekening houden' heeft de wetgever willen aansluiten bij het bepaalde in de artikelen 14, vierde lid, en 15, vierde lid, van de RIE, waarin de mogelijkheid is opgenomen om van de BBT-conclusies af te wijken door strengere of minder strenge eisen vast te stellen (Staatsblad 2012, nr. 552, p. 125-126).

Op grond van artikel 5.4, tweede lid, van het Bor stelt het bevoegde gezag de BBT vast indien op een activiteit of een type productieproces binnen de inrichting, waarvoor een vergunning is aangevraagd, geen BBT-conclusies of informatiedocumenten als bedoeld in het eerste lid van toepassing zijn, of indien de van toepassing zijnde BBT-conclusies of informatiedocumenten niet alle mogelijke milieueffecten van de activiteit of het proces behandelen.

Artikel 5.5, tweede lid, van het Bor verplicht tot het opnemen van emissiegrenswaarden in de vergunningvoorschriften voor stoffen genoemd in bijlage II bij de RIE en voor andere stoffen die in aanmerkelijke hoeveelheden uit de inrichting kunnen vrijkomen en die direct of door overdracht tussen milieucompartimenten nadelige gevolgen voor het milieu kunnen veroorzaken.

Artikel 5.5, zesde lid, van het Bor bevat de hoofdregel met betrekking tot de hoogte van de emissiegrenswaarden: de waarden mogen niet hoger zijn dan BBT-GEN. In artikel 5.5, zevende lid, van het Bor is de uitzondering op deze regel opgenomen, namelijk het vaststellen van hogere dan wel minder strenge emissiegrenswaarden dan volgend uit de BBT-conclusies in een bijzonder geval. Dit neemt niet weg dat voor stookinstallaties minimumeisen, zoals opgenomen in het Activiteitenbesluit, gelden die nooit overschreden mogen worden (Staatsblad 2012, nr. 552, p. 129-130). Hiermee wordt aangesloten bij het bepaalde in artikel 15, vierde lid, van de RIE.

6.4. In de Nota van Toelichting (NvT) bij het Besluit strekkende tot implementatie van de RIE (Staatsblad 2012, 552, p. 45) is onder meer het navolgende vermeld:

“(…). Het bevoegd gezag motiveert het gestoeld zijn op BBT-conclusies in het kader van de vergunningverlening en ziet, als verzekerd is dat de algemene bindende voorschriften de beste beschikbare technieken weerspiegelen, af van het stellen van vergunningvoorwaarden en volstaat met een verwijzing naar de voorschriften (artikel 6 van de Richtlijn industriële emissies).

Voor de Nederlandse situatie betekent dit dat het bevoegde gezag de bevoegdheid houdt strengere eisen te stellen dan welke gelden op grond van de implementatie-AMvB: op grond van artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo dient het bevoegd gezag, zo nodig in afwijking van de algemene regels, bij IPPC-installaties strengere voorschriften aan de vergunning te verbinden. Dat kan nodig zijn om de toepassing van de beste beschikbare technieken in specifieke gevallen te waarborgen, bijvoorbeeld bij uit milieuoogpunt beter presterende nieuwe installaties. (...).”

6.5. De rechtbank stelt voorop dat het in dit geval gaat om een inrichting waarvoor een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo is vereist. In dit kader moet worden beoordeeld of op grond van artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo voorschriften aan de omgevingsvergunning moeten worden verbonden ten aanzien van stoffen waar het Activiteitenbesluit op van toepassing is. Gelet op artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo worden dergelijke voorschriften aan de omgevingsvergunning verbonden indien de voorschriften uit het Activiteitenbesluit niet toereikend zijn en andere voorschriften nodig zijn in het belang van de bescherming van het milieu. Voor zover eiseres betoogt dat verweerder in dit geval niet bevoegd was om voorschriften te stellen, overweegt de rechtbank dat dit op een onjuiste lezing van artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo berust. Ingevolge artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo kunnen, voor zover met betrekking tot de activiteit algemeen verbindende voorschriften gelden, de voorschriften die aan de vergunning worden verbonden daarvan alleen afwijken voor zover dat bij die regels is toegestaan. In afwijking van de eerste volzin worden aan een omgevingsvergunning die betrekking heeft op een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder e, van de Wabo met betrekking tot een inrichting waartoe een IPPC-installatie behoort, voorschriften verbonden die afwijken van de algemeen verbindende voorschriften, bedoeld in de eerste volzin, voor zover met die voorschriften niet wordt voldaan aan het bepaalde bij of krachtens het tweede of derde lid van artikel 2.14 van de Wabo. Tussen partijen is niet in geschil, en de rechtbank neemt dit als een vaststaand gegeven aan, dat tot de inrichting van eiseres een IPPC-installatie behoort. Gelet hierop volgt uit artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo naar het oordeel van de rechtbank dat verweerder in dit geval in beginsel bevoegd was tot het stellen van voorschriften die afwijken van de toepasselijke algemeen verbindende voorschriften ten aanzien van emissiegrenswaarden, indien en voor zover met die voorschriften niet wordt voldaan

aan het bepaalde bij of krachtens het tweede of derde lid van artikel 2.14 van de Wabo. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat door middel van een toelichting op een ministeriele regeling deze aan verweerder op grond van een wet in formele zin toekomende wettelijke bevoegdheid als bedoeld in artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo, niet kan worden ingeperkt. Verder is de rechtbank van oordeel dat uit artikel 5.5 van het Bor niet volgt dat verweerder geen emissiegrenswaarden kan vaststellen die aan de onderkant van de BBT-range zijn gelegen, of zelfs daaronder liggen. In dit verband neemt de rechtbank in aanmerking dat artikel 5.5 van het Bor, in navolging van de RIE, enkel een bovengrens voor emissiegrenswaarden bevat: deze mogen (in beginsel) niet hoger zijn dan de emissiegrenswaarden uit de BBT-conclusies. Evenmin kan uit de door eiseres aangehaalde uitspraken van de AbRvS van 30 november 2011 ([ECLI:NL:RVS:2011:BU6363](#)), 21 maart 2012 ([ECLI:NL:RVS:2012:BV9479](#)) en 23 januari 2013 ([ECLI:NL:RVS:2013:BY9234](#)) worden afgeleid dat indien een emissie binnen de BBT-range valt altijd sprake is van de toepassing van BBT en dat het bevoegde gezag niet de bevoegdheid heeft tot het hanteren van een strengere emissiegrenswaarde. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat de BBT-range van de RIE een ondergrens aangeeft, gelet op de formulering dat 'ten minste' in de inrichting de BBT worden toegepast. De rechtbank is van oordeel dat het in artikel 2.14 van de Wabo opgenomen beoordelingskader voor de omgevingsvergunning milieu zich niet expliciet verzet tegen de mogelijkheid voor het bevoegd gezag om een vergunning te verlenen met strengere emissiegrenswaarden dan in de aanvraag zijn opgenomen, ook niet als de aangevraagde waarden vallen binnen de BBT-range van een BBT-conclusie. Nog daargelaten de vraag of de door eiseres hiervoor aangehaalde uitspraken van de AbRvS in dit geval onverkort van toepassing zijn, leidt de rechtbank uit voormelde uitspraken af dat het bevoegd gezag ervan uit kon gaan dat de desbetreffende inrichtingen toepassing gaven aan de BBT, omdat de aan de toegepaste technieken gekoppelde emissiegrenswaarden vielen binnen de BBT-range en dat het bevoegd gezag daarom niet verplicht was om een strengere emissiegrenswaarde vast te stellen. Daarnaast acht de rechtbank van belang dat verweerder er terecht op heeft gewezen dat uit het provinciale milieubeleidsplan blijkt dat als uitgangspunt heeft te gelden dat aan de onderkant van de BBT-range wordt vergund voor wat betreft de emissiegrenswaarden. Gelet op artikel 2.14, eerste lid, aanhef en onder b, ten eerste, van de Wabo dient verweerder rekening te houden met dit uitgangspunt in het kader van de beoordeling van de aanvraag om omgevingsvergunning milieu en kan daarvan enkel gemotiveerd worden afgeweken. Die afwijking kan in het bijzonder aangewezen zijn ingeval de opgelegde norm voor de inrichting technisch of economisch niet haalbaar is. Gelet op de voorgaande overwegingen bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder onder de geschetste omstandigheden niet bevoegd is om strenger te vergunnen dan de door eiseres aangevraagde geassocieerde emissieniveaus. Deze grond van eiseres slaagt niet. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak van de rechtbank Noord-Nederland van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RBNNE:2023:3824](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 05-09-2023, [ECLI:NL:RBZWB:2023:6365](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2023, 764

MK CRvB, 14-09-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1748](#)

staatssecretaris van Defensie.

Wet gelijke behandeling op grond van leeftijd bij de arbeid (Wgbla) 7

Algemeen militair ambtenarenreglement (AMAR) 17, 19, 20

MILITAIR AMBTENARENRECHT. ORGANISATIEBELANG. LEGITIEM DOEL. Afwijzing voor functie [naam functie 1] omdat appellant niet voldoet aan de gestelde eis dat een belangstellende in de rang van [rang 3] op de peildatum maximaal één functieduur te vervullen heeft tot aan de datum LOM (leeftijdsontslag militairen). De staatssecretaris heeft mogen besluiten betreffende functie niet aan appellant toe te wijzen.

4.4. Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat de staatssecretaris van een onjuiste datum LOM is uitgegaan. De staatssecretaris mocht uitgaan van de datum die als zodanig in PeopleSoft is vermeld. Van een besluit waaruit blijkt dat de datum van het LOM voor appellant is vervroegd, is niet gebleken. [...]

4.5.4. Het onder 4.5.3. omschreven organisatiebelang is aan te merken als een legitiem doel. Aan dit doel ontbreekt het oogmerk van verboden onderscheid. Het door de staatssecretaris gekozen middel is passend en noodzakelijk om dat doel te bereiken. Militairen die bij het starten in de functie nog slechts één functieduur te vervullen hebben tot aan datum LOM hoeven na het einde van de functievervulling niet herplaatst te worden, omdat ze met (leeftijds)ontslag gaan. Van andere middelen die hetzelfde doel bereiken en niet tot een onderscheid leiden, is niet gebleken. De Raad oordeelt dan ook dat er sprake is van een objectieve rechtvaardiging voor het gemaakte onderscheid. Daarmee is van schending van de Wgbla geen sprake.

Het evenredigheidsbeginsel

4.6.2. [...] Wat appellant in dit kader heeft aangevoerd, te weten dat er uiteindelijk iemand op de functie is geplaatst die niet vanuit de KMar komt, maar vanuit de Luchtstrijdkrachten, leidt niet tot de conclusie dat sprake is van een onevenwichtige uitkomst.

JnB 2023, 765

MK CRvB, 14-09-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1747](#)

minister van Defensie, nu de Staatssecretaris van Defensie.

EVRM 6

Algemeen Militair Ambtenarenreglement (AMAR) 39 lid 2 aanhef en onder I

MILITAIR AMBTENARENRECHT. ONTSLAG WEGENS WANGEDRAG. De appellant verweten gedraging is dat hij 5 gram cocaïne voorhanden had in een door hem gehuurde en bestuurde auto. I.c. heeft de Raad niet de overtuiging dat appellant de verweten gedraging heeft begaan, zodat het ontslag wegens wangedrag dat hierop is gebaseerd geen stand kan houden. Verzoek om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn wordt afgewezen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2023, 766

MK Rechtbank Oost-Brabant, 07-09-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:4393](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Burgerlijk Wetboek (BW) 4:182

Ziektewet (ZW) 3, 6 lid 1 sub d, 20

Wet WIA 7 lid 1, 8

Regeling aanwijzing directeur-groootaandeelhouder 2016 (de Regeling) 2

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. NALATENSCHAP. AANDELEN IN BV. DIRECTEUR-GROOTAANDEELHOUDER (DGA). Ten tijde van de ziekmelding van eiser hield de nicht van eiser 50% van de aandelen in (privé)eigendom en kon zij daarover het stemrecht uitoefenen. De andere 50% van de aandelen zijn in de nalatenschap gevallen en behoren van rechtswege aan de nicht en eiser gezamenlijk toe. Over dat gedeelte van de aandelen konden zij tot 17 juli 2020 samen het stemrecht uitoefenen. Eiser en de nicht hielden op 30 maart 2020 dus alle aandelen van [bedrijf] en zij konden gezamenlijk het stemrecht van alle aandelen uitoefenen. Zij vertegenwoordigden samen dus meer dan tweederde van de stemmen. Dit betekent dat eiser met de nicht in staat was tot het nemen van besluiten over zijn ontslag als bestuurder. Eiser voldoet daarmee aan de criteria van de Regeling om te worden aangemerkt als DGA. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het UWV hem terecht als DGA heeft aangemerkt en de uitkeringen terecht heeft teruggevorderd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2023, 767

MK CRvB, 20-09-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1757](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Toeslagenwet (TW) 3

TOESLAGENWET. “1990-MAATREGEL”. Beëindiging toeslag, omdat jongste kind van appellant 12 jaar is geworden en zijn partner is geboren na 31 december 1971. Geen aanleiding om toepassing van artikel 3 van de TW achterwege te laten.

4.1. Op grond van artikel 3 van de TW heeft een gehuwde wiens echtgenoot is geboren na 31 december 1971 vanaf 1990 geen recht op toeslag, tenzij tot zijn huishouden een eigen kind, aangehuwd kind of pleegkind behoort dat jonger is dan 12 jaar.

4.2.1. De rechtbank wordt gevolgd in het oordeel dat geen aanleiding bestaat om toepassing van artikel 3 van de TW achterwege te laten. De overwegingen die aan het oordeel van de rechtbank ten grondslag liggen worden geheel onderschreven. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 1 maart 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:772](#), wordt hieraan het volgende toegevoegd.

4.2.2. De 1990-maatregel is dwingendrechtelijk neergelegd in artikel 3 van de TW, zijnde een bepaling van formele wetgeving. Artikel 11 van de Wet algemene bepalingen en het toetsingsverbod van artikel 120 van de Grondwet staan bij de huidige stand van de rechtsontwikkeling in de weg aan toetsing van artikel 3 van de TW aan het evenredigheidsbeginsel. Aanleiding voor zogenoemde contra legemtoepassing van het evenredigheidsbeginsel is niet aanwezig. De essentie van artikel 3 van de TW is dat de betrokkene wiens echtgenoot is geboren na 31 december 1971 en tot wiens huishouden geen kind behoort dat jonger is dan 12 jaar, geen recht op toeslag heeft. Die essentie kan de wetgever niet zijn ontgaan. Verder blijkt uit de door de rechtbank geschetste wetsgeschiedenis dat de wetgever onder ogen heeft gezien dat, wanneer de individuele loondervingsuitkering onder het sociaal minimum ligt, het materiële effect van artikel 3 van de TW is dat geen recht op toeslag bestaat en partners een beroep op de bijstand moeten doen. Van bijzondere omstandigheden die niet of niet ten volle zijn verdisconteerd in de afweging van de wetgever is dan ook niet gebleken. Dit betekent dat niet wordt toegekomen aan de vraag of toepassing van artikel 3 van de TW zozeer in strijd komt met het evenredigheidsbeginsel dat die toepassing achterwege zou moeten blijven.

4.3. Hieruit volgt dat het hoger beroep niet slaagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2023, 768

MK Rechtbank Gelderland, 20-07-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:4184](#)

minister voor Rechtsbescherming, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

Uitvoeringswet AVG

Wet politiegegevens (hierna: Wpg) 7 lid 2

Wet basisregistratie personen (hierna: Wet BRP)

AVG. Afwijzing verzoek om inzage. I.c. betoogt eiser onder meer dat het inzageverzoek ten onrechte gedeeltelijk is geweigerd met een beroep op diverse geheimhoudingsplichten die uit specifieke wetgeving voortvloeit, zoals artikel 7, tweede lid van de Wpg. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Uitvoeringswet AVG (Kamerstukken II, vergaderjaar 2017-2018, 34851, nr. 3, blz 47) blijkt dat in sectorspecifieke regelingen specifieke voorschriften kunnen worden opgenomen waarin de rechten van betrokkene worden beperkt. Een voorbeeld van een sectorspecifieke regeling is te vinden in de Wet BRP, die een eigen systematiek kent voor beperking van de rechten van betrokkene. Deze beperkingen worden dwingend voorgeschreven, waardoor de verwerkingsverantwoordelijke hierin zelf geen afweging hoeft te maken, of zelfs mag maken, voor ieder individueel geval. Ook in dit geval gaat de AVG niet boven de sectorspecifieke regeling.

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2023, 769

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 05-09-2023, [ECLI:NL:RBZWB:2023:6369](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, Dienst Uitvoering Onderwijs (DUO), verweerder.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 18, 45

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 2.2

STUDIEFINANCIERING. NATIONALITEITSEIS. MIGREREND WERKNEMER. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser aannemelijk gemaakt dat hij in de maanden augustus 2021 tot en met augustus 2022 reële en daadwerkelijke arbeid heeft verricht bij [bedrijf]. Nu eisers werkzaamheden bij [bedrijf] van een dusdanige omvang waren en hij hiervoor ook een beloning ontving, is de rechtbank van oordeel dat eiser in de maanden augustus 2021 tot en met augustus 2022 kan worden aangemerkt als migrerend werknemer in de zin van de beleidsregel. Dat betekent dat eiser voor deze periode in aanmerking komt voor studiefinanciering.

De rechtbank overweegt dat niet is gebleken dat eiser in de maanden september 2022 tot en met december 2022 enige werkzaamheden heeft verricht. Eiser kan in deze maanden dan ook niet worden aangemerkt als migrerend werknemer.

Het betoog van eiser dat hij als economisch niet-actieve student recht heeft op dat deel van de studiefinanciering dat bestemd is ter dekking van de kosten van boeken en leermiddelen slaagt niet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2023, 770

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 18-09-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:13945](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

Handvest van de grondrechten van de EU 4

ASIEL. DUBLIN. Letland. Pushbacks. EHRM interim measure. De rechtbank is van oordeel dat eiser onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de staatssecretaris ten aanzien van Letland in het specifieke geval van eiser niet langer kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

JnB 2023, 771

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 16-09-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:13702](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1 c

ASIEL. Het standpunt van de staatssecretaris dat Jordanië een veilig derde land is voor de minderjarige kinderen van eiseres omdat de kinderen zich daar niet als vluchteling hoeven te melden, vindt de rechtbank geen toereikende motivering.

13. De rechtbank is echter van oordeel dat de staatssecretaris zich niet voldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat Jordanië als veilig derde land voor de kinderen kan worden aangemerkt als bedoeld in artikel 3.106a en 3.106b van het Vb. Volgens de eerder genoemde vaste rechtspraak van de Afdeling moet de staatssecretaris als hij een veilig derde land aanwijst, een gedegen onderzoek doen. De staatssecretaris moet informatiebronnen over de algemene situatie in Jordanië bij zijn oordeel betrekken, en het door hem verrichte onderzoek en de daarop gebaseerde beoordeling ook inzichtelijk maken. Dit is ook zo neergelegd in Informatiebericht 2021/8 van de staatssecretaris. De staatssecretaris heeft, mede in het licht van de door eiseres overgelegde informatie van Vluchtelingenwerk, niet aan deze onderzoeks- en motiveringsplicht voldaan.

14. De rechtbank stelt vast dat Jordanië volgens de staatssecretaris in zijn algemeenheid geen veilig derde land is. Het standpunt van de staatssecretaris dat Jordanië desondanks wel een veilig derde land is voor de minderjarige kinderen van eiseres omdat de kinderen zich daar niet als vluchteling hoeven te melden, vindt de rechtbank geen toereikende motivering. Het bestreden besluit is op dit punt onvoldoende (inzichtelijk) onderbouwd. Het voorgaande betekent dat de staatssecretaris de asielaanvraag van de kinderen niet in redelijkheid met toepassing van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder c niet-ontvankelijk heeft kunnen verklaren. De beroepsgrond slaagt.

JnB 2023, 772

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 13-09-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:14096](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. De staatssecretaris heeft onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 6 juni 2012 [[ECLI:NL:RVS:2012:BW7803](#)] met name volstaan met de vaststelling dat eisers moeder een zorgplicht heeft jegens eiser. De enkele omstandigheid dat zij juridisch gezien een zorgplicht heeft, kan echter niet worden aangemerkt als een onderzoek naar de daadwerkelijke beschikbaarheid van adequate opvang voor eiser in Marokko gedurende zijn minderjarigheid, zoals omschreven in het arrest TQ [[ECLI:EU:C:2021:9](#)], de uitspraken van de Afdeling van 8 juni 2022 [[ECLI:NL:RVS:2022:1530](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:1532](#)] en 13 januari 2023 [[ECLI:NL:RVS:2023:114](#)] en het Informatiebericht 2022/74. Beroep gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 773

HvJEU (Derde kamer), 21-09-2023, [ECLI:EU:C:2023:688](#)

S, A.

Richtlijn 2011/95/EU 10 lid 1 e lid 2

KWALIFICATIERICHTLIJN. BEGRIP POLITIEKE OVERTUIGING.

1) Artikel 10, lid 1, onder e), en lid 2, van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn] moet aldus moet worden uitgelegd dat een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling staat van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst, reeds onder het begrip „politieke overtuiging” kan vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Dit loopt niet vooruit op de

beoordeling van de gegrondheid van de vrees van de verzoeker voor vervolging wegens een dergelijke politieke overtuiging.

2) Artikel 4, leden 3 tot en met 5, van richtlijn 2011/95 moet aldus moet worden uitgelegd dat

de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, rekening moeten houden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. Het is echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn.

Naar aanleiding van dit arrest heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB 2023, 774

HvJEU (Vierde kamer), 21-09-2023, [ECLI:EU:C:2023:689](#)

ADDE e.a.

Richtlijn 2008/115/EG

Verordening (EU) 2016/399

SCHENGENGRENSCODE. TERUGKEERRICHTLIJN. Verordening (EU) 2016/399

[Schengengrenscodes] en richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn] moeten aldus worden uitgelegd dat een lidstaat die het grenstoezicht tijdelijk heeft heringevoerd aan zijn binnengrenzen, op grond van een toepassing naar analogie van artikel 14 van die grenscodes de toegang kan weigeren aan een vreemdeling die zich bij een op het grondgebied van die lidstaat gelegen aangewezen grensdoorlaatpost meldt waar dat toezicht wordt verricht, mits op die derdelander met betrekking tot zijn verwijdering de in deze richtlijn vastgestelde gemeenschappelijke normen en procedures worden toegepast.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB 2023, 775

MK ABRS, 15-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3506](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 3

Vb 2000 4.6

VRIJHEIDSONTNEMING. In dit geval is sprake van vrijheidsontneming omdat het verblijf in de lounge door toedoen van de overheid onredelijk lang heeft voortgeduurd. Artikel 4.6 van het

Vb 2000 kan niet als rechtsgeldige titel voor vrijheidsontneming dienen zodat de vrijheidsontneming onrechtmatig was.

1.1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de vreemdeling tijdens haar verblijf in de internationale lounge van de luchthaven Schiphol gedurende de nacht van 27 op 28 januari 2023 feitelijk haar vrijheid was ontnomen en of daar een rechtsgeldige titel voor was. Ook zal de Afdeling ingaan op de rechtmatigheid van de maatregel van 28 januari 2023. [...]

Was sprake van vrijheidsontneming?

5. [...] Zoals [de vreemdeling] terecht betoogt, is het antwoord op die vraag niet alleen afhankelijk van de duur van het verblijf in de lounge, maar van alle relevante omstandigheden van het geval. Die kunnen maken dat sprake is van vrijheidsontneming, bijvoorbeeld als het verblijf in de lounge door toedoen van de overheid onredelijk lang heeft voortgeduurd.

5.1. Uit het proces-verbaal van bevindingen van 27 januari 2023 blijkt dat de Koninklijke Marechaussee een werkafspraken heeft met de IND Schiphol. Die houdt in dat zwangere vrouwen tussen 08:00 uur en 17:00 uur naar het detentiecentrum in Zeist worden gebracht. Blijkens het proces-verbaal staat verder in de werkafspraken dat zwangere vrouwen buiten die tijden voor een nacht naar het JCS worden gebracht, waarna zij de volgende dag alsnog naar het detentiecentrum in Zeist gaan.

5.2. De vreemdeling betoogt terecht dat het verblijf in de lounge gedurende de nacht van 27 op 28 januari 2023 niet had plaatsgevonden als de betrokken medewerkers van het JCS bekend waren geweest met deze werkafspraken en daarnaar hadden gehandeld. In dat geval had de vreemdeling namelijk overeenkomstig de werkafspraken kunnen overnachten in het JCS.

Daar komt bij dat de staatssecretaris, toen bleek dat de vrijheidsontnemende maatregel niet ten uitvoer gelegd kon worden in het JCS, de vreemdeling in plaats daarvan de aanwijzing heeft gegeven om zich gedurende de nacht op te houden in de lounge. Hieruit blijkt dat de staatssecretaris de aanwijzing krachtens artikel 4.6 van het Vb 2000 als alternatief voor de vrijheidsontnemende maatregel heeft gebruikt. Zoals de Afdeling in onder meer haar uitspraak van 22 mei 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW6799](#), heeft overwogen, is dat niet wat de wetgever met deze bevoegdheid heeft beoogd en zijn er geen adequate opvangfaciliteiten in de lounge. Dat klemt te meer nu de vreemdeling ten tijde van haar verblijf in de lounge zeven maanden zwanger was.

Uit het voorgaande volgt dat het verblijf in de lounge door toedoen van de overheid onredelijk lang heeft voortgeduurd.

5.3. Gelet op wat de Afdeling hiervoor heeft overwogen, is sprake geweest van vrijheidsontneming. De rechtbank heeft zich ten onrechte onbevoegd geacht om daarover te oordelen. De Afdeling beoordeelt daarom alsnog de rechtmatigheid van deze vrijheidsontneming.

Was de vrijheidsontneming rechtmatig?

6. De vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 van 27 januari 2023 moet in dit geval worden geacht te zijn ingetrokken door de aanwijzing krachtens artikel 4.6 van het Vb 2000. De staatssecretaris heeft dat artikel gebruikt als grondslag voor het verblijf in de lounge, maar die bepaling kan niet als rechtsgeldige titel voor vrijheidsontneming dienen (uitspraak van de Afdeling van 12 december 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BY6364](#)). Daarom was er geen rechtsgeldige titel voor de vrijheidsontneming gedurende de nacht van 27 januari 2023 op 28 januari 2023 en was de vrijheidsontneming gedurende die periode onrechtmatig.

Gevolgen voor de vrijheidsontnemende maatregel van 28 januari 2023

7. Omdat voor het verblijf van de vreemdeling in de lounge gedurende de nacht van 27 januari 2023 op 28 januari 2023 een rechtsgeldige titel ontbrak, had de staatssecretaris in dit geval het

grensbewakingsbelang moeten prijsgeven (uitspraak van de Afdeling van 20 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4201](#), onder 5.1). Dit betekent dat aan de vreemdeling op 27 januari 2023 de toegang tot Nederland had moeten worden verleend. Omdat de maatregel krachtens artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 alleen in het kader van het grensbewakingsbelang kan worden opgelegd (zie artikel 5.1a, derde lid, van het Vb 2000), betoogt de vreemdeling terecht dat die maatregel niet op 28 januari 2023 aan haar kon worden opgelegd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 776

MK ABRS, 11-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3508](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 50 lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. Korte periode van bewaring zonder wettelijke grondslag. Geen sprake van ernstige schending. De staatssecretaris heeft ruimschoots binnen de zes uur, die hij bij toepassing van artikel 50, derde lid, van de Vw 2000 ter beschikking had gehad, de vreemdeling gehoord en de maatregel van bewaring opgelegd. Ook wanneer de vrijheidsontneming in samenhang wordt gezien met de onjuiste grondslag van de eerder opgelegde maatregel, waardoor de vreemdeling negen dagen onrechtmatig in bewaring zat, is van zo'n ernstige schending geen sprake.

3.3.1. De Afdeling stelt vast dat de opheffing van de bewaring van 6 februari 2023 op 14 februari 2023 om 12.32 uur die dag is ondertekend, en dat de opvolgende maatregel van bewaring om 12.45 uur die dag is ondertekend en om 14.15 uur is opgelegd. De vreemdeling is een uur en drie kwartier zonder wettelijke grondslag vastgehouden.

3.3.2. Uit de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2005](#) volgt dat als uitgangspunt geldt dat een gebrek in de eerste maatregel van bewaring de daaropvolgende maatregel niet alleen al daarom van het begin af onrechtmatig maakt. Uit de uitspraak van de Afdeling van 12 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2083](#), onder 6.1, volgt dat op dit uitgangspunt een uitzondering moet worden gemaakt in geval van een ernstige schending van het fundamentele recht om in vrijheid te worden gesteld indien de bewaring onrechtmatig is. Zie ook de uitspraak van de Afdeling van 26 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:885](#), onder 3.2, waaruit volgt dat aan een opeenstapeling van ernstige gebreken een zwaar gewicht toekomt.

3.3.3. De relatief korte periode dat de vreemdeling zonder wettelijke grondslag is vastgehouden, levert op zichzelf geen ernstige schending op, als bedoeld in de hiervoor genoemde uitspraak van 12 juni 2018. Daarvoor is van belang dat de vreemdeling met toepassing van artikel 50, derde lid, van de Vw 2000 opgehouden had moeten worden, maar dat de staatssecretaris ruimschoots binnen de zes uur die hij bij toepassing van die bepaling ter beschikking had gehad, de vreemdeling heeft gehoord en de maatregel van bewaring heeft opgelegd. Ook wanneer de vrijheidsontneming in samenhang wordt gezien met de onjuiste grondslag van de op 6 februari 2023 opgelegde maatregel, waardoor de vreemdeling negen dagen onrechtmatig in bewaring zat, is van zo'n ernstige schending geen sprake. Vergelijk de eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling van 16 juni 2023, waarin wel een ernstige schending van het recht op vrijheid is vastgesteld, omdat de gebreken in de eerste bewaring tot een onrechtmatige vrijheidsontneming van bijna een maand hadden geleid. Er is geen

reden om af te wijken van het genoemde uitgangspunt. De onrechtmatige bewaring vanaf 6 februari 2023 werkt in dit geval dus niet door naar de bewaring vanaf 14 februari 2023.

JnB 2023, 777

MK ABRS, 14-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3490](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Geen zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Guinee zonder een origineel, geldig reisdocument.

5. Op de website van DT&V staat bij de landeninformatie over Guinee het volgende over gedwongen terugkeer vermeld:

"Gedwongen terugkeer is alleen mogelijk met een origineel, geldig reisdocument. Voor Guineese vreemdelingen voor wie een vervangend reisdocument (laissez-passer) wordt aangevraagd, is gedwongen vertrek op dit moment niet mogelijk. Presentaties kunnen wel ingepland worden."

Uit deze passage op de website van DT&V blijkt duidelijk dat er weliswaar presentaties kunnen worden gepland, maar dat gedwongen terugkeer naar Guinee met een lp op dit moment niet mogelijk is. Dit betekent dat de medewerking van de vreemdeling hoe dan ook niet tot uitzetting naar Guinee kan leiden. De vreemdeling heeft namelijk geen geldig reisdocument. Daarom heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Guinee in het geval van de vreemdeling niet ontbreekt. Dit betekent dat de inbewaringstelling van aanvang af onrechtmatig is geweest.

[Naar inhoudsopgave](#)